

บทสรุป

การวิจัยเรื่องการหยุดเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ในอำเภอดุสิต จังหวัดปทุมธานี ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการหยุดเรียนของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ในอำเภอดุสิต ตลอดจนศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเวลาหยุดเรียนกับสัมฤทธิผลทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายทุกระดับชั้น ของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด 8 โรงเรียน ในเขตอำเภอดุสิต เป็นจำนวน 1,612 คน ผู้วิจัย ได้ใช้แบบคัดลอกข้อมูลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เก็บรวบรวมข้อมูลจำนวนวันหยุดเรียนเอง ในปีการศึกษา 2519 ควบคู่ไปกับคะแนนสัมฤทธิผลปลายปีการศึกษาเดียวกัน และจำนวนวันหยุดที่โรงเรียนกำหนด กับจำนวนวันหยุดเรียนตามราชการกำหนด ในช่วงปีการศึกษา 2517 ถึง 2519

ผู้วิจัยได้คำนวณหามัชฌิมเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของจำนวนวันหยุดเรียนเอง ของนักเรียน จำนวนวันหยุดที่โรงเรียนกำหนด และจำนวนวันหยุดเรียนตามราชการกำหนด แล้ว แปลงให้อยู่ในรูปอัตราส่วนร้อยละของการหยุดเรียน โดยคิดจากจำนวนวันที่เปิดเรียนในปีการศึกษา 2519 เปรียบเทียบเวลาหยุดเรียนที่โรงเรียนกำหนดกับเกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการ โดยการ คำนวณหาขอบเขตมัชฌิมเลขคณิตของจำนวนวันหยุดเรียนเองและจำนวนวันหยุดที่โรงเรียนกำหนด ที่ ระดับความเชื่อมั่น 99 เปอร์เซ็นต์ ส่วนการหาฐานนิยมของเดือนที่นักเรียนหยุดเรียน ผู้วิจัย พิจารณาตัดสินจากเดือนที่มีค่าดัชนีการหยุดเรียนต่อวันสูงสุด และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเวลา หยุดเรียนกับ สัมฤทธิผลทางการเรียน ด้วยวิธีการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product-moment correlation coefficient) พร้อมทั้งสร้างสมการถดถอยเพื่อทำนายสัมฤทธิผลทางการเรียน

ขอค้นพบ

สรุปผล

1. อัตราส่วนร้อยละการหยุดเรียนของประชากรนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5, 6, 7 และประถมศึกษาตอนปลายรวม ในอำเภอธัญบุรี มีค่าเท่ากับ 9.84, 8.23, 7.28 และ 8.64 เปอร์เซ็นต์ของจำนวนวันที่เปิดเรียนตลอดปีการศึกษา

2. เวลาหยุดเรียนเองของประชากรนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายทุกระดับชั้น และเวลาหยุดเรียนของโรงเรียนประถมศึกษา ในเขตอำเภอธัญบุรี อยู่ภายในขอบเขตที่กระทรวงศึกษาธิการอนุโลมให้ ที่ระดับความเชื่อมั่น 99 เปอร์เซ็นต์

3. โดยส่วนรวม เดือนกุมภาพันธ์ เป็นฐานนิยมของเดือนที่ประชากรนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายทุกระดับชั้นในอำเภอธัญบุรี หยุดเรียนและฐานนิยมของเดือนที่ประชากรนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5, 6 และ 7 หยุดเรียนได้แก่ เดือนมกราคม กันยายน และกุมภาพันธ์

4. เวลาหยุดเรียนมีความสัมพันธ์ในทางตรงกันข้ามกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001

5. สมการถดถอยที่ใช้ทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายของประชากรนักเรียนในอำเภอธัญบุรี มีดังนี้

ประถมศึกษาปีที่ 5	$Y = -.286 X + 61.595$
ประถมศึกษาปีที่ 6	$Y = -.221 X + 61.260$
ประถมศึกษาปีที่ 7	$Y = -.217 X + 65.729$
ประถมศึกษาตอนปลายรวม	$Y = -.255 X + 62.581$

อภิปรายผล

จากข้อค้นพบที่ว่า เวลาหยุดเรียนที่โรงเรียนกำหนดของโรงเรียนประถมศึกษา ในอำเภอธัญบุรี อยู่ภายในเกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการ จึงเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ 1 ซึ่งชี้ให้เห็นว่า โรงเรียนประถมศึกษาในอำเภอนี้มีเวลาเปิดสอนเพียงพอเพียง กล่าวคือ เกือบทุกโรงเรียนไม่ได้กำหนดให้นักเรียนหยุดเรียนเลย แม้ว่าจะมีบ้างในบางโรงเรียน แต่ก็ไม่ปรากฏว่ามีโรงเรียนใด

ที่กำหนดให้นักเรียนหยุดเรียนเกินขอบเขตที่กระทรวงศึกษาธิการอนุมัติให้ ซึ่งต่างจากผลการวิจัยของ ไมตรี ชุมชัย และคณะ ที่ศึกษาเวลาที่สูญเสียไปในระหว่างปีการศึกษา 2506 ของ โรงเรียนในประเทศไทยที่พบว่า เวลาหยุดเรียนที่โรงเรียนกำหนดมีทั้งที่สูงกว่าและอยู่ภายในขอบเขตที่กระทรวงศึกษาธิการอนุมัติ ดังผลจากการวิจัยที่ปรากฏว่าโรงเรียนมีเวลาเปิดสอนตลอดปี อยู่ภายในช่วงปีระหว่าง 159 - 199 วัน¹ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการวิจัยนี้ใช้กลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนเฉพาะที่อยู่ในเขตอำเภอชัยบุรี ส่วนกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนในการวิจัยของ ไมตรี ชุมชัย และคณะ ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนสังกัดกระทรวงศึกษาธิการทั่วประเทศ ซึ่งกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนย่อมมีความแตกต่างในความจำเป็นที่ต้องกำหนดให้นักเรียนหยุดเรียนมากกว่าควย จึงอาจเป็นผลให้ข้อค้นพบเวลาหยุดเรียนที่โรงเรียนกำหนด จากการวิจัยของ ไมตรี ชุมชัย และคณะ แตกต่างไปจากผลการวิจัยครั้งนี้

2. จากข้อค้นพบที่ว่า โดยเฉลี่ยแล้วนักเรียนหยุดเรียนเอง 8.61 วัน ต่อปีการศึกษา ซึ่งนับว่ามีค่าต่ำกว่าที่กระทรวงศึกษาธิการอนุมัติให้หยุดได้ อย่างมีนัยสำคัญ จึงสอดคล้องกับสมมติฐานที่ 2 ของการวิจัยที่ว่า เวลาหยุดเรียนเองของประชากรนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายในอำเภอชัยบุรี จังหวัดปทุมธานี อยู่ภายในขอบเขตที่กระทรวงศึกษาธิการอนุมัติให้หยุดได้ แต่อย่างไรก็ดี เมื่อพิจารณาเวลาหยุดเรียนเองของนักเรียนเป็นรายบุคคล พบว่ามีนักเรียนเพียงร้อยละ 2.85 หรือ 46 คน จาก 1,612 คน ที่หยุดเรียนเกินขอบเขตเวลาหยุดเรียนที่กระทรวงศึกษาธิการอนุมัติให้ ส่วนใหญ่แล้วหยุดเรียนเองน้อยมาก ทั้งนี้อาจแสดงให้เห็นว่าประชากรในชุมชนรังสิตได้เล็งเห็นความสำคัญของการศึกษา จึงสนับสนุนให้บุตรหลานของตนไปโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ ตลอดจนอาจเป็นเพราะสังคมไทยยกย่องบุคคลมีความรู้ และยังคงเป็นผลจากแรงผลักดันที่แฝงในตัวของผู้เรียนควย เกรงว่าต้อง เรียนซ้ำชั้น เดิมอีกประการหนึ่งควย

ส่วนการที่ เคื่อนกัมภำพันธ์ เป็นฐานนิยมของ เคื่อนที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายใน

¹ไมตรี ชุมชัย และคณะ. "เวลาที่สูญเสียไปในระหว่างปีการศึกษา 2506 ของโรงเรียนในประเทศไทย," หน้า 31.

อำเภอรัญบุรีหยุดเรียน อาจเนื่องมาจากเคื่อนี้อยู่ในช่วงเวลาของการเก็บเกี่ยวข้าว นักเรียนจึงอาจหยุดเรียนเพื่ออยู่ช่วยพ่อแม่ เพราะลักษณะของครอบครัวในท้องถิ่นที่มีการทำนาเป็นอาชีพหลัก มักนิยมการใช้แรงงานลูกหลานมากกว่าการจ้างผู้อื่น อีกทั้งยังอาจเป็นเพราะอยู่ในระยะที่มีงานเทศกาลประจำปีตามวัดต่าง ๆ ในท้องถิ่นนี้ด้วย

3. จากผลการศึกษาที่ปรากฏว่า เวลาหยุดเรียนมีความสัมพันธ์ในทางตรงข้ามกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญ จึงเป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยที่ 3 อีกทั้งสนับสนุนการวิจัยที่เคยศึกษาในประเทศไทยทุกเรื่องดังที่กล่าวไว้แล้วในวรรณคดีที่เกี่ยวข้อง จากผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นอย่างเด่นชัดขึ้นว่า เวลาเรียนมีความเกี่ยวข้องกับผลการเรียน อันอาจเป็นด้วยเหตุที่วิธีดำเนินการสอนในระดับประถมศึกษาเป็นการบรรยายในชั้นเรียน วิชาความรู้ส่วนใหญ่ของนักเรียนจึงขอมได้มาจากการไปเรียนหนังสือที่โรงเรียน อีกทั้งประสบการณ์ตรงที่นักเรียนได้รับจากการสอนของครูย่อมครอบคลุมเนื้อหาวิชาและก่อให้เกิดความเข้าใจในบทเรียนได้ดีกว่า การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ดังนั้นนักเรียนที่มีเวลาหยุดเรียนมากจึงได้รับความรู้ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วยเท่าที่ควร จึงมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนน้อยกว่านักเรียนที่มีเวลาเรียนสม่ำเสมอ ส่วนการที่ผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสองอยู่ในระดับต่ำ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากธรรมชาติการกระจายของตัวแปรการหยุดเรียนมีน้อย กล่าวคือ นักเรียนส่วนมากก็มาเรียนกัน ทำให้โอกาสที่จะพบความสัมพันธ์ระหว่างการหยุดเรียน กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ปรากฏในระดับสูงเป็นไปได้ยาก ถึงแม้ว่าในความเป็นจริงตัวแปรทั้งสองจะมีความสัมพันธ์กันในระดับสูงก็ตาม ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสองที่คำนวณได้ ดังนั้นจึงอาจเป็นไปได้ว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่คำนวณได้จะเป็นค่าที่ต่ำกว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตามความเป็นจริง

ข้อเสนอแนะ

1. เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ ได้ข้อค้นพบว่า การหยุดเรียนมีความสัมพันธ์ในทางตรงข้ามกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญ อันแสดงให้เห็นว่าเวลาเรียนมีส่วนเกี่ยวข้องกับผลการเรียน ฉะนั้น ทางโรงเรียนจึงควรกำหนดให้มีการหยุดเรียนเฉพาะในโอกาสที่จำเป็น

จริง ๆ เท่านั้น อีกทั้งหาทางส่งเสริมให้นักเรียนได้มาเรียนอย่างสม่ำเสมอ ควบคู่กับการปรับปรุงการจัดการสอนมีคุณภาพดียิ่งขึ้น

2. ควรมีการตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่าง เวลาหยุดเรียนกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน โดยควบคุมตัวแปรอื่นซึ่งอาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับตัวแปรทั้งสองนี้ เช่น สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม เซวาน์ปัญญา เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อเปิดเผยให้ทราบว่าความสัมพันธ์ระหว่าง เวลาหยุดเรียนกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนที่พบในการวิจัยเรื่องนี้เป็นความสัมพันธ์ที่แท้จริงหรือเป็นความสัมพันธ์ที่ปรากฏ

3. ควรจะใช้วิธีสุ่มตัวอย่างนักเรียนจากปีการศึกษาที่ต่อเนื่องกันอย่างน้อยสามปีการศึกษา เพื่อให้สามารถศึกษาฤดูกาลหยุดเรียนด้วยวิธีอนุกรมเวลา (Time Series) อันจะทำให้ทราบฤดูกาลที่แน่นอนที่นักเรียนหยุดเรียน

4. ควรจะได้มีการศึกษาถึงสาเหตุที่นักเรียนหยุดเรียน.

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย